

[Adam Møller.]

Den eneste bemærkning, som ministeren i og for sig havde til mig, var en understregning af, at jeg havde givet tilsagn om, at jeg godt kunne tænke mig, at man eventuelt fik de kommunale myndigheder ind i det. Det var i og for sig en landsbetragtning, jeg gjorde gældende dér. Jeg bad samtidig ministeren om at udvise tilbageholdenhed, som jeg mener vil være naturlig, netop i de områder, som debatten her ifølge forespørgselsens ordlyd koncentrerer sig om, nemlig de vestjyske, idet amter og kommuner i disse områder er mindre bæredygtige end de fleste andre steder i landet. Forholdene kan godt ligge forskelligt fra landsdel til landsdel, men med den begrænsning er jeg i og for sig enig i princippet.

Da ministeren kun havde den ene bemærkning til mig, går jeg ud fra, at ministeren i og for sig var enig i de tre punkter, som jeg i slutningen af mit indlæg ridsede op som en konklusion. Jeg vil lige minde om — for dér havde jeg egentlig ventet lidt modsigelse fra ministerens side — at det andet punkt var, at formålet med forespørgslen havde været at understrege ministerens og vandbygningsvæsenets ansvar for, at der ikke akut opstår mulighed for katastrofale situationer. Dette gik både på situationen ud for Ringkøbing Fjord og andre steder, og jeg er da meget tilfreds med, at det er understreget, at det gælder naturligvis også det sønderjyske område, hvor vi jo har, som det er understreget her i salen i dag, ret friske erfaringer, ganske vist syd for grænsen, men i et område, som ligger meget nær og har meget ensartede problemer med de sønderjyske marskområder. Man kan ikke fra ministeriets side indtage en passiv holdning, og jeg har heller ikke forstået på ministeren, at man ville gøre det. Det må være således, at man har et vågent øje med alle de truede områder, og at man i tide og planmæssigt griber ind, således at de ikke uden nødvendighed kommer i en katastrofesituation, som med rimelighed kunne være undgået.

Gunner Baunsgaard: Jeg vil gerne takke ministeren. Nu roste ministeren jo sin egen virksomhed og også regeringens virke, så jeg skal ikke give flere roser, men nøjes med at sige tak.

Derpå vil jeg gerne spørge: hvornår kan

midlerne til forlængelse af molerne ved Torsminde ventes frigivet? Det drejer sig efter ministerens oplysninger om ca. 2 mill. kr. Kan det blive i 1973, i 1974, eller bliver det først i 1975? For det andet: hvornår kan sandpassageanlægget ved Hvide Sande eventuelt forventes at kunne føres ud i livet? For det tredje: det er da vel ikke sådan, at der nu skal nedsættes et udvalg til at behandle sikringsspørgsmål og sandpassagespørgsmål, og at det således kan trække i langdrag? For det fjerde: har vandbygningsvæsenet ikke alle de planer og alle de oplysninger, der er nødvendige?

From: Jeg takker ministeren for tilsagnet og erklæringen over for det sydvestlige hjørne af Danmark med hensyn til, at staten havde sit medansvar og også ville vedstå sine forpligtelser dér. Jeg takker også for tilsagnet om, at der altid ville være en forsvarlig bemanning af kontrolstationen i Tønder. Jeg ved ikke, om én mand er en forsvarlig bemanning. Det er da muligt, at én mand kan aflæse og konstatere de ting, der sker ude i Nordsøen. Men når man sender den stab af eksperter, af teknikere, der på baggrund af de oplysninger, som vi får fra målestationen, skal træffe beslutninger og disponere, til Lemvig, så er jeg bange for, at vi er for langt fra åstedet, så er man ikke på pladsen i den givne situation.

Jeg vil også gerne bede ministeren, hvis det er muligt, om at sige, hvad der i grunden ligger bag ordene: „hvis det viser sig, at det ikke er en forsvarlig bemanning, så kan vi vende tilbage til det“. Hvis det viser sig, efter at en katastrofe er nået ind over området, så er vi vel alle sammen enige om, at det er forkert; det er det, der gør mig en lille smule ængstelig ved ministerens udtryk „hvis det viser sig... så vil vi tage affære“.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Må jeg først sige til hr. From, at formuleringen „hvis det viser sig, at det ikke er tilstrækkeligt“, ikke står i forbindelse med, at det skal vise sig ved en katastrofe. Det kan jo vise sig på andre måder. Det er ikke først og fremmest tanken, at der skal ske en katastrofe, og derefter ved alle, hvad man skulle have gjort, før katastrofen indtrådte.

Hr. Gunner Baunsgaard stillede efter